

אשל גדל בהרצליה

ברחוב האשל, בהרצליה-הפיתוח, גדלים אשלים לתפארת, וצמרותיהם מגיעות עד השמיים. שם, בתוך העפאים, גרה פייגלה, צוויץ-צוויץ, ובנוף אידילי-פאסטוראלי כזה, ואל תשכחו את צבע השמיים ואת ריחות היסמין והגורדוניה, התחיל הסיפור המוזר על ציפור שרצתה להיות ראש-עיר.

עשרים שנה בדיוק קיננה פייגלה בין האשלים, ובמשך עשר שנים בדיוק, יום-יום, כששעון הקוקיה שלה היה מציץ שישה ציורים, היתה פייגלה עפה לקוקטייל אצל השגריר הבריטי, שגר, כמו כל השגרירים, ברחוב האשל. חיים שלווים כאלה היו או בהרצליה-הפיתוח, העשירים היו מאושרים, והכלבים פרו ורכו ללא הבדל מין וגזע.

פתאום הגיעו ימים רעים. בהתחלה היו אלה היתושים. יתושים ענקיים משונים, כל אחד בגודל של צירעה, פשטו באיזור הדיפלומאטי, וחדרו לכל מקום. לסנדוויצים עם הקאוויאר והסלמון, למחשופים עטוריה-הילומים ולכוסיות המארטיני. מסיבות-הקוקטייל הפכו סיוט. האנשים פחדו לפתוח את הפה, שמא יהדור לשם יתוש. אורחים עמדו עם וורמט ביד ושתקו, או הייכו בפה סגור.

אבל זה לא כלום. כי יום אחד מצאה אשתו של הניספח הצבאי הבריטי נחש ארסי מתחת לתנור הגז. גם זה לא כלום. כי ערב אחד, במסיבת-הגן מפוארת שערך המזכיר השני ברעוב ה' אשל לשר-החקלאות של גאנה, חלף עכברוש שחור ושמן בין רגלי האורחים. הוא לא רץ או מיהר, כמו כל עכברוש. הוא פשוט טייל. בנחת. התקריה עשתה רושם רע מאוד בעולם. ה' קורפוס הדיפלומאטי התחיל לחשוש שהוא לא כל-כך בטוח שהוא בטוח שהוא רוצה עוד לגור בהרצליה-הפיתוח.

באותה תקופה, בערך, כשנחש שני נתגלה מתחת לספה של הניספח התרבותי האיטלקי, ניכנסו הציפורים הראשונות לראשה הפעוט של פייגלה. היא החליטה להיות ראש-עיר.

אין להתעלם מהאמת. והאמת היא שפייגלה כחולת-העין לא כל-כך רצתה, בהתחלה, להיות ראש-עיר. אלא שהמצב נעשה גורלי יותר מיום-יום, ופייגלה לא יכלה לעמוד בלחץ. גופים דיפלומאטיים מארצות שונות, ברחוב האשל והסביבה, משכו בוקר-בוקר בפעמון העתיק בחווילתה של פייגלה ברחוב האשל, ובדמעות בעיניים ביקשו ממנה שתהיה ראש-העיר.

„או, באמת! אבל מי אני בכלל?!" ענתה להם פייגלה בענווה, וחזרה בראש מורכן מצני-עות למיטבה, להדיח את הכלים.

המשלחות הדיפלומאטיות היו מתפרצות אז למטבח: „תראי, מיסיס פייגלה, את הלא אשה חכמה ויפה. הקורפוס זקוק לנשים כמוך. זכרי, מה שכואב לנו, כואב גם לך. ואנחנו זקוקים להשפעה בצניורות העיריה. אם העסק עם ה' נחשים יימשך, נעזוב את האיזור.".

הקש ששבר את גב הגמל של פייגלה אירע לפני חודשים. צחנה מסחררית ואיומה הציפה את האיזור, וגרמה לסחרחורת אצל עובדי ה' שגרירות המערביות. האם הדבר היה מכונן? היתה זו פרובוקציה קומוניסטית? אינטריגה ספרדית? עד היום פייגלה אינה יודעת את התשובה על כך. אבל היא נעתרה לתחנונים והסכימה להיות מועמדת לראש-העיר. בעלה, אדון ברוידא, לשעבר קונסול-כבוד של פנמה בהרצליה המערבית, החל מביט בה בעיניים

מצועפות-הערכה. אכן, לב זהב היה לפייגלה. צעדה הפוליטי הנועז הראשון היה לנעול מיד את נעלי-הבית הירוקות שלה, לעגוד זר-פרחים על הראש (היא תמיד ענדה פרחים טריים על הראש, מינהג שמקורו במלחמת-השיחרור) ולרוץ ישר לשכן הטוב שלה, ידיד המשפחה, השגריר האמריקאי, להתייעצות.

„היי, מיסטר בארבור, מיסטר בארבור!" היא צעקה לעבר החצר שלו.

השגריר, שיצא מבריכת-השחיה, שאל ב' נימוס: „אפשר לעזור לך, פייגלה?"

„מה דעתך שאני אהיה ראש-עיר?" „מומן לא שמעתי רעיון מבריק כזה!" ענה השגריר וחזר להשתוף בבריכה. פייגלה עזרה לו בזמנו לרכוש את הבית.

השבוע הגישה פייגלה את רשימתה החדשה — רשימת התושב — לבחירות לעיריית הרצ' ליה. סיסמתה היא: „זכרו כי מה שכואב לכם, כואב גם לנו! הרצליה — בלי פוליטיקה!" ה' מועמדים האחרים, מלבדה, הם הה'כ לשעבר סילס בנימין ששון, האבא של של אשתו של מימי דה-שליט. הצלם הידוע האנס פינ, והשחר קנית חנה מרון.

כל חייה של פייגלה היו שרשרת הרפתקות נועזות, רצופות במעשי-גבורה מסוכנים. היא נולדה בניו-יורק, תחת השם פייגלה, אותו לא שינתה משך 45 שנה, וזה היה מעשה הגבורה הראשון שלה.

„פייגלה, פייגלה," שואלים אותה עד היום במסיבות-קוקטייל כל ידידה בקורפוס, „מדוע קוראים לך פייגלה?"

פייגלה מחייכת בענווה, מיישרת את השוש-

נה הטריה התקועה באוונה הימנית, ואמרת כלאחר-כך: „או, זה בגלל ברל כצנלסון!"

ברל היה, כמובן, ידיד הטוב ביותר של הוריה, עוד מבבורוסק. גם גלילי היה ידיד הטוב ביותר, גם פולה בן-גוריון, גם גברת שור. אבל אלה הם פרטים מסריח-שיבות. לדע' תה של פייגלה, „אני לא מבינה מדוע אנשים מתפעלים מזה שדוליק הורוביץ הוא חבר שלנו, או מזה שוולטר איתן, השגריר שלנו בפאריס, הוא בן-בית אצלנו. אמרתי את אותם הדברים מוזמן למשה דיין ונלסון גליק, כשביקרו אצלנו." אבל עובדה היא כי כשברל שמע שפייגלה נולדה, הוא רץ מיד להוריה, והציע מיד לקרוא לה פייגלה, וחלילה לא ציפקה. כי כבבורוסק היתה אשה שקראו לה ציפקה די משוגענה.

חייה הציבוריים של פייגלה התחילו כשהיא התיישבה בירושלים, התחתנה עם רואה-החש' בון, אדון ברוידא, ממשרד ברוידא ושות', ונהייתה לכתבת הצבאית של רויטרס.

כולם דיברו אז עליה בירושלים. תחת מטר היריות והפגזים היתה פייגלה האמיצה, הגורת אקדה טעון, שולחת טלגרמות בהולות בגוף ראשון למרכז רויטרס בלונדון: „תחת מטר ה' יריות והפגזים אני שולחת מילים אלה...". ימים ארוכים עברו עליה ללא שינה. היה לה מזל שהיא ישנה בלילות.

באחת ההפגזות התפוצץ לגמרי משרד רויטרס. פייגלה נישלחה, במשורייך יחד עם מכונת הטלפרינטר, לתל-אביב, ותחת מטר היריות וה' פגזים הצליחה להגיע לשם בשלום, ולשלוח מייד את הטלגרמה הבהולה: „תחת מטר היריות והפגזים אני שולחת מילים אלה...".

אלה היו ימי קום המדינה, ואז גם התחיל הקורפוס והחברה הגבוהה להכיר לראשונה ב' אישיותה שופעת-האנרגיה של פייגלה. כבר אז הששו שפעם היא עוד תהיה משהו. במיוחד דובר על אומץ-ליבה המיוחד. וזה פרץ לראשונה ב' גלל חמש גלאדיולות הורודות.

פייגלה הוזמנה אז לקוקטייל-פארטי בקטה-רן, לכבוד בואו של השגריר הבריטי הראשון. באותו יום התפוצץ, כידוע, משרד רויטרס ב' ירושלים, ואיתו התפוצצו כל השמלות שלה. על גופה היה לא יותר מאשר חלוק ורוד אחד, ועוד שלוש שמלות הריון, שידדתה הטובה ביותר, הגברת ראובן שילוח, השאילה לה. אפילו כובע לא היה לה, והיא היתה לאחר ייאוש, כי היא היתה צריכה לייצג את רויטרס.

בארבע אחרי-הצהריים יצאה פייגלה לרחוב הירקון, ותחת מטר היריות והפגזים של חסן בק נכנסה לחנות-פרחים וקנתה חמש גלאדיולות ורודות, ואחר-כך זוג עגילים ורודים ענקיים. תחת מטר היריות והפגזים היא חזרה לביתה, וענדה את זוג העגילים הענקיים. אחר כך שמה גלאדיולה אחת על אוונה הימנית. אחת על השמאלית. אחת באמצע הראש. אחת באמצע המחשוף ואחת היא החוקה ביד. עם ערוגת הפרחים הריחניים והטריים על הראש, היא צעדה גאה למסיבת-הקוקטייל.

פייגלה זוכרת, כמו היום, את הרגע הגדול ההוא. דממת-מוות השתררה באולם הקטן, כי שהיא עברה את המיפתן, כולה הורדה ופורחת. כולם הביטו בה. בן-גוריון חדל לדבר עם השגריר הבריטי ונעץ בה עיניים לטושות. רגע גדול היה זה, ומתוך אינסטינקט נשי מפותח חשה פייגלה כיצד מעריצים הגברים החשובים את לבושה הנועז, וכיצד שולחות בה הנשים מבטי-קינאה. חלפו שניות ארוכות, עד שהאור-חיים חזרו לעשתונותיהם. ועד שפייגלה הציגה את עצמה לפני השגריר הבריטי ככתבת הצבאית של רויטרס.

„Very unusual!" הוא אמר לה בקול מלא-הערכה, כשעיניו נעוצות בערוגת הפרחים. פייגלה לא היתה היחידה ששמעה מילים אלו. כל הקורפוס שמע. מאז החלו זורמות עשרות הומנות למסיבות-קוקטייל לביתה. באותו יום נשבעה פייגלה שלאחר הצלחה כזאת, היא לעור לם לא תסיר עוד את ערוגות הפרחים מראשה.

היא קנתה לה מיד 120 זוגות עגילים גדולים, ושלתה כווילה שלה. ברהוב האשל, שני דונם גלאדיולות, יסמין, כלניות, נרקיסים. כי היו לה המון קוקטיילים כל יום, והיא היתה צריכה להחליף כל יום את הפרחים על הראש.

פייגלה בעצמה הפכה מארחת ידועה ופורחת אבל קצת מפורתה. ופעם, כך מספרים בשגרירות ארצות-הברית, טילפנה פייגלה לאשתו של המזכיר הראשון לשעבר, והזמינה אותה לקוקטייל ב' 26 בחודש.

„את מתכוונת ל' 26 בחודש זה, או ל' 26 ב' חודש הבא?" „שאלה אשת המזכיר, בחודש זה, כמובן," ענתה פייגלה.

„אבל 26 בחודש היה אתמול!" „נכון, נכון מאד," נזכרה גם פייגלה, „אז איפה היית לעזאזל?"

בין מעשי-הגבורה של פייגלה בלט גם ה' מיקרה הבא. ראש-העיר החליט יום אחד לעקור את האשלים הנהדרים מרחוב האשל, ולהרחיב את הרחוב. פייגלה אירגנה מיד את תנועת-המרי הראשונה בהרצליה המערבית.

היא בעצמה הכינה מפת-חירום של העצים, והטילה על כל שכן לשמור על העץ שמול חצ' רן. האבא של רות דיין נשלח לשמור על עץ אחד. האבא של אשתו של אבא אבן נשלח ל' שמור על שני העצים הדוממים, והשגרירות הבריטית על עצי המרכז. פייגלה עצמה נטלה את הפיקוד על שלושת העצים הצפוניים. ולאחר ארבעה ימי-שמירה, הופיע מרחוק האוייב. ה' טרקטור הראשון.

פייגלה, עם ערוגת-היסמין על ראשה, הש' תתחה הראשונה על הכליש ועצמה את עיניה. אט-אט התקרב הטרקטור, וכשהוא היה חצי-מטר ממנה, היא פקדה אותן לרגע ואמרה: „אני — או העץ!" ועצמה אותן שוב, מחכה לבאות.

את העצים לא עקרו. ושמע מעשה-גבורתה של פייגלה הגיע, אם תאמינו או לא, עד כפר-שמריהו.